

— Och, 'k ben niet moe, antwoordde de veldwachter, zijn bezweet voorhoofd met een grote rode neusdoek afvegende, maar een beetje zitten kan geen kwaad, 'k heb rap gelopen, want met dat slecht volk... ja, dat moet ik u eerst vertellen.

— Zeg me eerst, wie gij zijt? vroeg de baljuw ongeduldig.

— Herkent ge me niet meer?

— Neen.

— Zes maanden geleden zijt ge nog op ons dorp geweest. Zes maanden, neen, zeven geloof ik, laat zien, de koe van buurman Neel moest juist kalven... 't zal toch zes geweest zijn.

— Welk dorp? hernam de ambtenaar met moeite een glimlach weerhoudende.

— Wel Zeveren!

— Ha ja, ik herinner mij. En gij zijt de veldwachter van Zeveren?

— Juist. Ja, ik wist wel, dat ge me zoudt herkennen. Maar, een mens moet zich wel eens een ogenblik bedenken, nietwaar, mijnheer de baljuw? En vooral iemand zoals u die zoveel mensen ziet en spreekt. Maar 't geheugen komt dan weer terug en men zegt: dat ik daar zo lang over moest peinzen! Doch in deze tijd, heeft een mens zoveel in zijn kop, 't is alle dagen wat anders.

De bezoeker geraakte op zijn gemak; 't was duidelijk aan zijn woordenvloed te merken. Want zonder de baljuw tijd te gunnen, er wat tussen te voegen, vervolgde de man der wet.

— In de stad zit men geruster dan in die kleine parochies. Een veldwachter komt daar zo nog al eens wat tegen. Gisteravond klopte men mij op, want Broozens Peerke, een dul ventje, mijnheer de baljuw, was aan 't bakkeleien met rosse Karel, ook al een vechtersbaas. Ze hadden de messen getrokken, en ware ik er niet tussengekomen, ik geloof dat ze elkander doodgestoken hadden, zo razend gingen ze te keer. Maar ik pakte met de ene hand Broozens Peerke en met de andere rosse Karel en 'k stak ze beiden in het kot. Ongelukkiglijk, mijnheer de baljuw, moet onze gevangenis eens flink nagezien worden, want 'k lag nog geen vijf minuten onder de dekens of Tryn, — dat is mijn vrouw moet ge weten, veertig jaren oud, mijnheer de baljuw, maar men zou er haar nog maar twintig geven — Tryn dan, om voort te gaan riep :

— Basten, ze zijn daar al weer!

Ik stak mijn hoofd door 't venster en riep luid:

— Wat is er nu gaande?

— Broozens Peerke en rosse Karel zijn uit 't kot ontsnapt en weer bezig met elkaar te vermoorden! antwoordde men. En waarachtig, mijnheer de baljuw, die duivelskinderen vochten nogmaals, dat het stooft. En ge moet niet denken, dat ze wegliepen, toen ik naderde.

Zodra ze me zagen, werden ze goede vrienden en Broozens Peer riep:

— Daar is de champetter die ons achter de grendels stak. Wilen we hem eens aflossen, Karel?

— 't Akkoord! antwoordde de ander.

Ik trok mijn sabel en bulderde:

— In naam der wet, geeft u over, of 'k sla u 't hoofd af.

Toen vluchtten ze heen.

De baljuw scheen zich nu uitstekend te vermaken.

— Is het voor deze zaak, dat ge komt? vroeg hij.

— O, mijnheertje, neen, dat is al weer in orde. Deze morgen kwamen de belhamels mij zeer nederig om vergiffenis smeken, 't waren gelijk twee dollekes.

— En hebt ge ze kwijschelding geschonken?

— Ja, op een voorwaarde!

— Dat ze niet meer herbeginnen mogen?

— Juist. Nietwaar, mijnheer de baljuw, tegen eigen dorpelingen mogen we niet te streng zijn.

— Maar er moet toch rust heersen.

— Ah, wagen ze het nogmaals een vuist uit te steken, om 't even naar wie, ik zal ze beiden doen veroordelen tot langdurige gevangenschap. Wel goed maar niet zot, nietwaar, mijnheer de baljuw.

— Dus, ge komt voor iets anders?

— Ja.

— Laat eens horen.

— Iets ergers.

— Zo?

— Jan De Lichte.

— Wat! onderbrak de ambtenaar, heeft die schurk weer een misdad deed begaan. Maar waarom hebt ge dat niet seffens verteld?

— Een misdad is er gelukkig niet gebeurd.

— Een aanranding, een poging tot inbreking?

— Ook niet.

— Maar spreek dan toch! Ge talmt zo.

De baljuw zei deze laatste woorden tamelijk onvriendelijk.

De veldwachter geraakte weer wat van zijn stuk.

— Ja, ja, stamelde hij... mijn...

— Dus een aanranding! Waar, zeg op! hernam de ambtenaar driftig.

— Neen, geen aanranding.

— Een poging tot inbraak dan? Bij wie? Onder welke omstandigheden?

— Ja, maar, mijnheer de baljuw, ge verstaat me slecht, geloof ik. Heb ik van een aanranding, of een inbraak gesproken?

— Kerel, ge stelt mijn geduld op de proef! riep de baljuw wan-

hopig. Maar allo, vertel alles op uw gemak, ik zal aandachtig luisteren. Maar kort als 't u belieft.

— Ik zal kort zijn, beloofde de bezoeker, zo kort als pachter Bietebauw, die een lange historie met tien woorden vertellen kan.

— Dat is alweer buiten de zaak, vriend. Laat pachter Bietebauw, Broozens Peer, Rosse Karel buiten uw verhaal.

— Ah, mijnheer de baljuw kent onze dorpelingen ook al. Ziet ge wel, dat ge u alles herinnert. Ge waart toen een hele namiddag bij onze burgemeester en deze zal u van al die gasten wel gesproken hebben. Jammer, dat onze burgemeester zo oud wordt. Ik moet een groot gedeelte van zijn werk verrichten, 'k heb waarlijk de handen al vol genoeg.

— Als 't nog lang duurt, gooi ik hem vierkant aan de deur, dacht de ambtenaar.

— Maar om mijn boodschap te doen, vervolgde de bezoeker, ik zou wel gewacht hebben tot morgen, doch mijn vrouw ried mij aan nu nog te gaan en Tryn, moet ge weten, is zeer verstandig, ze zegt nog al dikwijls de waarheid en 'k besloot dus onmiddellijk naar de stad te trekken. Nu ben ik hier.

— We zien dat, veldwachter.

— Och ja, 't is maar bij manier van spreken. Nu, terzake, zoals onze burgemeester zegt, als hij over de reglementen uitleg geeft. Jammer dat hij al wat begint te dolen bij tijden, hij heeft anders alle wetten in zijn kop. 't Is gelijk een boek, als hij zijn mond opendoet.

— Hoor eens, veldwachter, 'k moet seffens uit. Zeg dus kort, wat er voorgevallen is, of keer morgen eens terug. Als ik nog eens te Zeveren kom, beloof ik met u een glas bier te gaan drinken en dan kunt ge alles eens haarfijn uitleggen van de burgemeester, de pastoor..

— Onze pastoor is dood, och arme, hij is lang ziek geweest. Hij heeft wel vijf jaren gemeesterd, de laatste tijd met een diep geleerde dokter van Gent, een die, naar men zegt, wel eens bij prins en koningen geroepen wordt. Maar op onze priester mocht zijn kunst niet baten. Nu de pastoor is dikwijls 's nachts buiten geweest voor berechtingen, ge begrijpt dat, en al schaden zulke nachtelijke wandelingen een kloeke man, als ik, niet, voor een oud mens gelijk onze zieleherder zijn ze verre van gezond. En dan in 't slechte seizoen, op die modderbanen! De stadsmensen weten daarvan niet mee te spreken.

De baljuw was ten einde raad.

— Ge hebt daar van Jan De Lichte gesproken, hernam hij nog eens. Zeg nu kort en goed, wat ge van hem weet.

— Ha, ik kan u veel bijzonderheden over dat hellewicht vertellen. Als 't om inlichtingen te doen is, dan moet ge bij mij zijn, heer baljuw. Verleden week ontmoette ik nog een koopman van Aalst...

— Genoeg, genoeg, dat alles weet ik. Ik bedoelde wat Jan De Lichte te Zeveren gedaan heeft.

— God zij geloofd niets.

— En waarom komt ge dan toch hier! riep de baljuw half boos.

— Ja, ziet ge, gisteravond kwam ik van mijn ronde, 't werd al duister. Ik stapte door een klein bosje en hoorde twee gasten spreken.

— Eindelijk! zei de ambtenaar bij zich zelf. Laat ik nu zwijgen, anders krijg ik weer een lange vertelling.

— Als een trouw vervuller mijner plicht luisterde ik, wat die gasten wel te vertellen hadden. In een bosje bij avond samen komen, dat doen nu toch eerlijke mensen niet, wat zegt gij, heer baljuw.

— Dat is verdacht, ge hebt gelijk. Maar wat zeiden ze dan wel?

— Ze spraken in een vreemde taal, waarvan ik niet veel kon wegdragen. Maar juist die zonderlinge spraak beviel mij niet. De mannen van Jan De Lichte gebruiken ook een afzonderlijke taal. De koopman van Aalst vertelde...

— Ja, ja, onderbrak haastig de baljuw, 't is mij bekend. Ze spreken bargoens.

— Welnu, ik kon er weinig van begrijpen. Maar duidelijk vernam ik de naam van Jan De Lichte.

— Weet ge dat zeker?

— Zo zeker als dat ik de veldwachter van Zeveren ben, behoorlijk aangesteld en beëdigd.

— En toen?

— Wel, ze bleven daar een half uur en mogelijk nog langer. Eindelijk gingen ze huns weegs.

De veldwachter verzweeg, dat hij op de loop gegaan was, zodra hij de naam van de gevreesde bandietenkapitein hoorde. Hij vertelde dus evenmin, dat hij buiten adem thuis kwam en onmiddellijk zwaar zijn deur grendelde.

De veldwachter vervolgde:

— Ik besloot niets van mijn ontmoeting te zeggen, voor ik meer en beter nieuws had. Waarom een dorp nodeloos verontrusten?

— En als de kerels dan eens een aanslag gedaan hadden?

— Luister, heer baljuw. Aan die mogelijkheid peinsde ik ook. Natuurlijk! Een veldwachter moet kunnen overwegen en overleggen. Tegen elf uur verliet ik mijn huis en keerde naar 't bosje terug, zo loog de man zonder te blikken of te blozen, alles was daar rustig. Tot de morgen toe heb ik onze parochie bewaakt. Ik zag echter niets verdacht. Ook vandaag hield ik een oog in 't zeil. Er was evenmin iets te bespeuren. Ik denk, heer baljuw, dat de boeven mij gisteren door de struiken gezien hebben en er fluks van doorgetrokken zijn.

— 't Is mogelijk.

— Ik ben er haast zeker van. Al zeg ik het zelf, mijn naam is wel bekend aan onze kanten. Ieder weet, dat er met mij niet te spot-

ten valt. Maar, om voort te gaan, deze avond pas vertelde ik alles aan mijn vrouw.

— Ge moet de baljuw van Deinze verwittigen, zei mijn vrouw.

— Dat ware geen slecht gedacht, antwoordde ik.

— Nu seffens, hernam zij.

— Zou ik niet tot morgen wachten? De bandieten moesten tijdens mijn afwezigheid eens terugkeren, sprak ik.

— Seffens, seffens! ried Tryn. Ge kunt om acht of negen uur terug zijn. Eer zullen ze geen aanslag doen.

— Dat is zo, bekende ik.

— En als ze eens naar Deinze afgezakt zijn om daar een slechte streek uit te halen, is de baljuw gewaarschuwd, zei mijn echtgenote weer.

— Ja, ik vertrek onmiddellijk, besloot ik. En, mijnheer de baljuw, nu weet ge alles.

— Ge zijt bedankt, veldwachter. Maar zeg eens langs waar zijn de mannen uit het bosje vertrokken?

— De baan naar Astene op, loog de politiedienaar.

— En wellicht naar Gent?

— 't Kan zijn, maar die gasten veranderen honderd keren op een dag hun weg.

— 't Is waar. Nu, wij zullen hier waken. Keer gij nu gezwind naar Zeveren terug; er moest eens wat voorvallen.

— Ik vlieg!

— Ik zal u in de gedachten houden en de overheid inlichten.

— Als 't u belieft, mijnheer de baljuw! Ha, dat zou braaf zijn van u. Mijn jaarwedde is toch zo klein. En ik moet veel werk verrichten, vooral nu onze burgemeester oud...

— Ja, ja, 'k beloof het u, veldwachter! Toef nu niet langer, want Zeveren mag niet onbeschermd blijven.

— Gij spreekt de waarheid. Goede avond, mijnheer de baljuw.

— Goede avond. Tot later.

De veldwachter vertrok.

— Wat een zaag! mompelde de ambtenaar, 't is geen wonder, dat de rovers vrij spel hebben met zulke politiedienaren. Babbelen, vertellingen doen van tien ellen lang, daar zijn ze sterk in. Maar wat moet ik nu van die historie geloven. De sukkel heeft misschien twee ketellappers gehoord of twee leurders, ze zijn naar Astene gegaan en dus naar Gent; in alle geval, ik moet mij er niet in 't minst om bekommeren. En nu rap naar de herberg. Wat zullen mijn vrienden lachen als ik vertel welk een bezoeker mij thans lastig kwam vallen.

De baljuw stond op en zei tot zijn meid, die het huishouden waarnam, want de ambtenaar was ongetrouwd:

— Louise, ik zal laat 't huis komen, ga maar slapen.

— En uw avondmaal, mijnheer?

- Zet het gereed.
- Best, mijnheer.
- Goede avond, Louise.
- Goede avond, meester.

De ambtenaar begaf zich naar de voornaamste herberg van het klein stadje.

- Eindelijk! riep de notaris hem toe.
- Zoveel werk? gekte de dokter.
- Ge zult u dood arbeiden, voorspelde een dikke rentenier.
- Och, vrienden, 'k heb daar een bezoeker gehad, een rare

vogel.

- Wie? vroeg men.
- Zijn majesteit, de veldwachter van Zeveren.
- Dat babbelwif! riep de dokter.
- Ha, ge kent hem!
- Of ik hem ken! Als ge die vast hebt, komt ge niet gemakkelijik vrij. En wat had de man op zijn geweten?

- Van alles!
- Vertel op! klonk het.

— Wel, dat de burgemeester van Zeveren oud is, en in de wetten doolt en veel werk aan de veldwachter overlaat en dat de pastoor dood is nadat hij gemeesterd had met een diep geleerde dokter uit Gent, een die zelfs prinsen en koningen geneest.

- En kwam hij u dat alles mededelen? vroeg de dokter lachend.
- Ja, en nog veel meer, tot er eindelijk uitkwam, dat hij twee ketellappers of leurders gezien had.

En nu vertelde de baljuw de geschiedenis van de twee gasten in het bosje. Een grijsaard, die in de hoek der gelagzaal een glas wijn ledigde, hoorde alles aan en scheen zich ook vrolijk te maken.

— Maar nu wat anders, sprak de dokter, toen de ambtenaar geëindigd had, die Jan De Lichte loopt toch maar vrij rond. Hij blijft buiten schot.

— Tot hij nog eens rond of in Deinze komt, snoefde de baljuw. Dan zal ik de hand op hem leggen en we zijn van die boosdoener verlost. Dat hij zich hier maar eens vertoont.

't Gesprek liep over de rover.

De grijsaard stond op, betaalde zijn gelag en verliet de herberg. Op zijn gemak wandelde hij naar de Leybrug aan de weg van Tielt. Het was reeds donker. Bij de rivier bleef de ouderling even staan.

— Allen voor een! fluisterde iemand, die van onder de brug kwam.

- Een voor allen, antwoordde de grijsaard.
- IJzeren Simon, zijt gij het?
- Ja, kapitein.
- Niemand gezien?

— Niemand.

— Ons volk blijft lang weg. Zouden ze bevreesd zijn? Snel-
loper is deze middag bij mij geweest. Hij zei dat wel vijftien man-
nen halfweg Grammene bijeen zouden komen.

— 't Is nog vroeg, kapitein!

— 't Is waar, 't sloeg acht uur, toen ik voorbij de kerk ging.

— Om twaalf uur zullen ze er wel zijn.

— 'k Hoop het.

— Moeten ze iets doen deze nacht?

— Zij, neen! Wij echter wel.

— Wij getweeën?

— Ja.

— Wat en waar?

— Laten we wat langs de rivier wandelen, 'k zal u alles vertellen.

— Toch geen gevaarlijk stuk zeker?

— Een kleinigheid. Wordt ge bang?

— In een stad werk ik niet gaarne. 'k Houd aan mijn leven.

— Ik ook, maar daarom vrees ik nog niet, hernam Jan De Lichte.

De vermomde grijsaard was inderdaad de beruchte roverhoofd-
man.

— Ik was daar juist in de herberg bij de baljuw, de notaris, de
dokter en nog andere notabelen.

— Onvoorzichtig!

— Wel neen. Wie kan mij herkennen?

— 't Is toch te veel gewaagd. Men kan nooit weten.

— Allo, allo, geen zwakheid. Maar, om tot onze zaak terug te
keren, de baljuw moeten we een poets spelen.

— Waarom?

— Hij snoefde, dat hij mij aanvallen zou, de eerste keer dat ik
rond of in Deinze durfde te komen.

— En ge zat er bij?

— Ge kunt denken, hoe ik mij verkneuterde. 'k Moest me ge-
weld aandoen, om niet te roepen:

— Jan De Lichte staat voor u. Maar dat ware roekeloos geweest,
nietwaar?

— Ge zoudt u zelf gevangen gegeven hebben, meende Simon.

— Welnu, ik luisterde verder. De baljuw had bezoek gehad van
de veldwachter uit Zeveren. Die slimmerik had ons in een bos gezien
en ons afgeluisterd.

— Dat is lelijker!

— Wel neen, want de arme bloed heeft gezegd, dat hij ons niet
had verstaan.

— Maar wat kwam hij dan aan de baljuw vertellen?

— Dat hij twee verdachte mannen gezien had. De baljuw hechtte
er geen belang aan. Er werd daar gespot op de kap van de Zeverense

politie-man. Zo van 't een op 't ander spraken de heren ook over mij. Ik heb er wat moeten horen!

— Och arme!

— De baljuw stelde zich aan, alsof hij mij reeds bij de arm had.

— Hij vangt u met zijn mond.

— Ik zal hem die bofferij betaald zetten. Morgen lacht geheel Deince met de ongelukkige bloed.

— Dat ware een goede grap.

— 't Zal gebeuren.

— Maar hoe, waarde kapitein. In ernst gesproken, voor die dollemanspraak van de baljuw, gaat ge toch geen dwaas waagstuk uithalen, hoop ik. We zijn niet meer in onze eerste tijd.

— Helaas!

— Helaas, ik zeg het met u. Maar ge moet dat ook bedenken. Toen mochten we nog eens wat voor ons plezier doen. Nu echter moeten we voor geld werken.

— We zullen ook voor geld werken. Geld en wraak zijn de vruchten van hetgeen ik op 't oog heb.

— Ge maakt me nieuwsgierig.

— Welnu, houd dan een oogenblik uw wafel. Ik heb vernomen, dat die baljuw alleen met een oude meid woont. Nu is hij in de herberg en blijft daar tot middernacht.

— Ha, ha.

— Zwig, als 't u belieft. Rond elf uur breken we langs achter zijn woning binnen.

— Kent gij het huis?

— Ja, babbelaar. Er achter ligt een grote tuin. Over de muur, door de hof en dan in huis, 't is kinderspel.

— Maar de bureu?

— Denkt ge, dat we luidkeels gaan zingen, of roepen en tieren?

— Allo, 'k ben uw man.

— Dan keren we langs dezelfde weg terug, begeven ons naar de voorkant en schrijven iets gepeperds op de deur.

— Dat is weer iets van Jan De Lichte.

— Ge kent me!

— Ge zijt rap op uw tenen getrapt.

— Ik duld geen beledigingen.

Simon zweeg. Hij dacht aan die nacht toen de hoofdman door drie zijner eigen mannen aangehouden werd.

De Lichte ook peinsde aan die belediging, welke hij nochtans vergeven had, omdat hij niet verder kon. Immers, hij behoefde kloeke mannen in deze gevaarlijke dagen.

De rovers wachtten nu op klokslag elf. De tijd viel hun lang.

DE POETS.

Elf slagen klonken uit Deinze's toren. In de herberg dachten de vrienden nog aan geen scheiden. Immers, de baljuw was zo laat gekomen.

De Lichte en Simon slopen langs de hof, achter de woning van de baljuw. De eerste was weer een jonge man geworden. De muur die de tuin van de te smalle weg scheidde, was niet hoog. Simon stak de kapitein op en deze zat weldra boven. Hij hielp zijn makker en 't volgende ogenblik stonden de schelmen in de hof.

— Nu naar 't huis! beval de hoofdman, die echter maar één man onder hem had op dit ogenblik.

Met een gevoel van spijt, bedacht hij in deze ogenblikken, dat het vroeger voor hem plezieriger ging, toen hij zei:

« Spanjol, hier. Arwan daar. De Koor ginds, de vierde bij de poort, vijf mannen met mij mee. »

— Maar wacht, ze hebben mij nog niet! mompelde hij naar het huis stappende.

Hij voelde aan de deur; deze was stevig gesloten.

— Hebt ge een boor? fluisterde hij.

— Ja, maar dat is een blind zoeken naar de grendels.

— Ik zal een groot gat maken, dat ik er mijn arm kan doorsteken. Die oude meid hoort ons toch niet.

De schurk verrichtte snel zijn werk.

— 'k Heb de grendel al, vezelde hij. Ha, er is er maar een. Zie de deur is al open.

Stil begaven de rovers zich in de gang.

Simon ontstak licht in de keuken.

— Nu op zoek, fluisterde Jan. Eerst in de werkkamer. Die ligt van voren. Hier zijn we er. Ha, in zijn haast heeft de baljuw de deur niet gesloten.

De schelmen snuffelden rond. Ze vonden in een doosje wat geld, echter niet veel.

— Hij moet zien dat we hier geweest zijn, fluisterde De Lichte, een stapel papieren op de vloer rondstrooiende. Vooruit, nu naar boven.

Stil slopen ze de trappen op.

— Waar zou de meid slapen? vroeg Simon zacht.

— Op zolder, denk ik! Laat ze maar liggen, ze zal ons niet horen.

Hier is de slaapkamer van de baas.

De boeven stalen er enige kostbaarheden.

— Nu zijn we weg, zei Simon. Hij kan ieder ogenblik binnen komen.

— Kom mee!

Langs dezelfde weg geraakten de stoutmoedige rovers weer buiten.

- Nu nog naar de voorkant, gebod de kapitein.
- Laten we geen domme dingen doen!
- Blijf maar hier, 'k ga alleen.
- Wees niet dwaas.
- 't Duurt maar een ogenblik.

De hoofdman liep snel naar de voordeur. Met krijt schreef hij er enige woorden op.

Weldra was hij bij zijn makker terug.

— Kom, de weg naar Grammene op! sprak hij. De mannen zullen ons wachten, hoop ik.

**
*

't Gezelschap in de herberg scheidde.

- Tot morgen!
- Slaap wel!
- Droom niet van de veldwachter van Zeveren.
- Of van Jan De Lichte.

Zo klonk het bij het uiteen gaan.

De baljuw stapte met de dokter, die dezelfde weg uit moest.

Aan de deur bleven ze nog wat babbelen.

— 't Wordt tijd, zei de baljuw eindelijk. 'k Heb morgen veel werk.

- Slaap wel!
- Van 's gelijken.

De ambtenaar trad binnen.

— Wat is dat! mompelde hij. De deur van mijn werkkabinet staat open. Ha, in mijn haast heb ik vergeten ze te sluiten. Maar in de keuken brandt licht.

De rovers hadden inderdaad 't licht aangelaten.

— Ah, Louise zal een kaars ontstoken hebben, om 't mij gemakkelijk te maken. Die trouwe ziel!

De baljuw haalde 't licht en wilde de deur van zijn bureel sluiten. Verstomd bleef hij staan.

De vloer lag overdekt met papieren.

— Wat betekent dat? riep hij verschrikt. Is Louise zot geworden? Of... en de baljuw sidderde. Maar neen, vervolgde hij, rovers komen toch niet voor twaalf uur.

Angstig zag hij naar het gelddoosje. De muntstukken waren verdwenen.

— Bestolen, bestolen! kreet hij.

Fluks opende hij de voordeur en bulderde:

— Rovers, dieven!

Weldra was de straat in rep en roer. De geburen kwamen snel gelopen.

— Er zijn rovers geweest! tierde de baljuw. Men heeft mij bestolen.

Men stelde een onderzoek in.

— Laten wij zien, of de voordeur beschadigd is, zei een der buurlieden. Hebt ge een lantaarn, heer baljuw?

— Ja, ik zal ze halen. Maar Louise, wie weet ligt de arme sukkel niet vermoord in haar bed. We moeten 't eerst naar haar gaan zien.

De meid was ongedeerd. Verschrikt zag ze naar al die mensen.

— Louise, er zijn rovers geweest! riep men.

De vrouw kroop van verschot diep onder de dekens.

— Rovers, ach Heilige Moeder Gods, bescherm mij, stamelde ze.

— Ze zijn al weg. Maar hebt ge dan niets gehoord? vroeg men.

— Neen, neen, ach, bij alle heiligen, rovers, moordenaars!

Inmiddels onderzochten anderen de voordeur.

— Er staat iets op geschreven! riep er een. Zie maar met grote witte letters. En hij las:

« Baljuw, als ge nog eens in de herberg snoeft, zorg dan dat Jan De Lichte u niet hoort. Pas op voor mij. »

— Jan De Lichte! Jan De Lichte!

De naam van de gevreesde kapitein was op ieders lippen.

De baljuw voelde zich diep vernederd. Zo juist had hij zitten pochen, dat hij de hoofdman der rovers vangen zou, en ziet, diezelfde booswicht speelde hem nu deze poets.

— Wat is er gebeurd? vroeg de dokter, die op al dat gerucht terugkeerde.

Toen hij vernomen had, welk een brutale inbraak er hier gepleegd was, stond hij verslagen.

— In de herberg? mompelde hij. Wie kan ons daar bespied hebben. Ha, nu weet ik het, die oude heer! Hij moet de vermomde bandiet geweest zijn.

Nog lang stond het volk bijeen. Dan keerde ieder weer naar huis terug.

De volgende morgen was de gehele stad vol van de diefstal.

De baljuw durfde schier niet uitgaan. Mistroostig zat hij in zijn werkkamer.

De meid tikte op de deur.

— Binnen! riep de ambtenaar.

— Meester, een meisje wenst u te spreken, zei de meid.

— Een meisje? Wat is er nu weer?

— Ik geloof dat het een Egyptische is.

— Een heidin?

— Dat zal wel zo zijn. Dat volk is immers niet gedoopt en houdt er allerlei zonderlinge gewoonten op na.

— Leid ze hier, gebood de baljuw.

Maar tegelijkertijd haalde hij uit een schuif een geladen pistool.

— Die Zigeuners zijn handlangers van Jan De Lichte. En men

kan nooit te voorzichtig zijn met dat duivels kind. 'k Heb het deze nacht tot mijn schade en schande ondervonden.

Het meisje was daar.

— Wie zijt gij? vroeg de baljuw.

— Ik verzwijg liever mijn naam.

— Dat is geen goed teken.

— Ik heb er een goede reden voor.

— Toch wil ik uw naam weten.

— Maar dan kent deze namiddag de hele stad mij. En dat wil ik niet.

— Denkt ge dat ik een babbelwif ben? Wat tussen deze muren verhandeld wordt, blijft een geheim.

— Kan ik daarvan verzekerd zijn?

— Ge hebt veel noten op uw zang.

— Maar 'k kan u ook een grote dienst bewijzen.

— Gij?

— Ik, al ben ik slechts een zwak meisje, heer baljuw.

— Welnu, kort en goed, wat ge mij vertelt blijft een geheim.

— 't Is maar, dat ik voor wraak bedacht ben. De zaak mag openbaar worden, mijn naam echter niet, tenminste nu nog niet.

— Ge spreekt raadselachtig.

— Jan De Lichte heeft u deze nacht schrikkelijk gehoond, nietwaar?

— Komt ge me bespotten?

— Integendeel.

— Maar talm zo niet.

— Wilt ge deze brief eens lezen?

Het meisje haalde een brief, welke ze op haar boezem verborgen hield, voor de dag, en reikte hem aan de ambtenaar over.

Deze las het papier. Zijn gelaat verhelderde als bij toverslag.

— Ach, sprak hij op blijde toon, ge helpt de politie, meisje.

— Ja, en ik kom u inlichtingen geven, waardoor het u mogelijk is Jan De Lichte te straffen voor zijn daad van deze nacht en voor al zijn gruwelen.

— Laat eens rap horen. Maar ga zitten. Ge ziet er vermoeid uit.

— 'k Heb deze nacht geen oog gesloten. 'k Was op 't spoor der rovers.

— Rovers? Ha, de veldwachter van Zeveren had dan toch gelijk, dacht de baljuw. Rovers? zei hij luid.

— Ja, Jan De Lichte en enige leden zijner bende verblijven in de omtrek en beramen een misdaad.

— Hoe weet ge dat?

— Te Brussel kwam ik in aanraking met de politie, nadat ik haar een der schelmen overgeleverd had. 'k Beloofde toen aan het gerecht, Jan De Lichte op te sporen.

— Ja, dat heb ik in de brief van de politieoverste gelezen.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTE

Nr 43

EERSTE JAARGANG

27 JULI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalder	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489